

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Vulnerables

El bolero que diu "reloj, no marques las horas" ha anat sonant aquests darrers dies fos l'hora que fos a la ràdio. El desig d'aturar el temps que

cantava Lucho Gatica no ha pogut evitar que acabés marxant d'aquest món, mentre la seva veu enregistrada seguia generant drets d'autor per als seus hereus.

Que un rellotge no marqui les hores vindria a ser un desig per aturar el temps, l'espai, per congelar un moment en què en aquesta cerca contínua de felicitat que és, en part, la vida, ens sembla haver-la trobat. Que s'aturi i que la felicitat s'allargassi. Tot i que si ens percebem feliços és pel contrast amb altres moments en què no ho som. No podem ser eternament feliços, i el rellotge no s'atura.

Però sí que és cert que aquest desig l'hem tingut, i sovint per qüestions ben quotidianes, per un so, una mirada, una pronúncia, un gest, un gust que és capaç de condensar aquest esperit. Una espiral que et trepana el cervell i t'accelera el cor, com en un estadi d'enamora-

Una altra voluntat que s'aturi el rellotge és la de Faust, la de vendre's l'ànima al diable per evitar el precipici de l'envelliment i del destí final

ment. Atura't, si us plau. Temps, atura't. Una altra voluntat que s'aturi el rellotge és la de Faust, la de vendre's l'ànima al diable per evitar el precipici de l'envelliment i del destí final de la mort. Però com bé ens recorda Joan-Carles Mèlich, home amarat de filosofia literària, som finits. Som vulnerables, de *vulnus*, "ferida" en llatí. L'ésser humà, raona Mèlich en dues de les seves darreres novetats editorials, *La condició vulnerable* (Arcàdia) i *Contra els absoluts* (Fragmenta), fereix i pot ser ferit. I ferida no només com a sinònim de dolor o sofriment, sinó d'afectació. Sempre hi ha "alguna cosa" que ens sorprèn, que ens envaeix, diu Mèlich, i mai som prou competents per donar-hi resposta. I encara: "El cos humà és un cos ferit per les sotragades de les presències i absències dels altres, pels amors i les seves indiferències", les absències, pèrdues, cicatrius del passat. Ho escrivia Virginia Woolf a *Les ones*, viure és posar pedaços a aquestes cicatrius de la vida. D'aquí també el bolero per retenir els bons moments i encara la necessitat de la carícia, la tendresa, per fer suportable la vida.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Objectiu referèndum

L'objectiu és ara la celebració d'un referèndum vinculant, acordat, etcètera. S'havien expressat altres fites: l'estat propi, la independència, la república, la democràcia. Hem tornat a la idea del referèndum, que inclou la democràcia i que, segons el resultat que se n'obtingués, inclouria o exclouria les altres reclamacions. Jo ho abono, ho he dit en altres ocasions: fer un referèndum de debò, amb els independentistes que explicarien en campanya com d'encertat seria que Catalunya seguís el propi camí i els "unionistes" farien atractiva la vinculació amb Espanya. Els electors decidarien entre les dues ofertes raonades. Alguns objecten que Espanya no ens deixarà mai fer un referèndum. No es tracta que ens el deixi fer sinó de fer-lo conjuntament. Més difícil és que Espanya i Europa ens permetin una independència unilateral i no acordada. Es tracta, doncs, de fer inevitable el referèndum, que l'altra part entengui que és l'única solució per resoldre el conflicte plantejat, si no és que hi ha altres instruments més eficaços que no sé veure. Ells son els polítics.

“Es tracta de saber si les accions de Torra fan que ens hi acostem o no

Entenc que per fer el referèndum "inevitable" cal tensar la corda, mantenir viu el malestar català. Si s'afluixa, l'Estat també es relaxarà. La meua pregunta és: totes les maniobres que el nostre actiu i activista president Torra executa condueixen a l'objectiu del celebrar el referèndum que reclama? Aquesta setmana ha estat al País Basc. S'ha vist amb el lehendakari Urkullu, que li ha recomanat de no tombar el govern de Pedro Sánchez perquè ofereix més possibilitats que un d'alternatiu del PP o de Ciutadans, o de tots dos junts. Torra diu que no hi veu la diferència. No la hi veu? Seria més factible

el referèndum amb uns partits que d'entrada volen suspendre l'autonomia? En acabat, Torra es va reunir amb Otegi. No sé si és gaire oportuna la seqüència de visites. Em sembla que Urkullu s'ha d'haver molestat. Del líder abertzale el nostre president recull la idea de Galeusca, que no és ni tan sols seva, sinó que ja l'havia formulada Pere Esteve quan tenia vara alta a Convergència: la unió de Catalunya, Galícia i el País Basc en algunes coses. Això empeny el referèndum o, en canvi, ajuda a la dispersió de la qual ja anem prou sobrats? I una altra cosa: si es tracta d'acumular esforços i de posar-ho difícil, per què no la unió amb el País Valencià i les Balears, que pertanyen al nostre cercle cultural, com el president sap?

Torra diu o insinua que si els presos no són absolts, com no ho seran, la indignació catalana serà tan alta que tindrem la independència servida. Per quina via? Per una reincident declaració unilateral o perquè el referèndum serà llavors indefugible? O no ho explica o jo no ho entenc. La confusió augmenta cada dia.